

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

Říjen 1997

OHLÉDNUTÍ SE ZAMYŠLENÍM NAD POUTÍ NA MARIÁNSKÉ HOŘE

Když se vrací naši poutníci z Medjugorje, jsou očividně proměněni a právem nešetří pochvalnými slovy nad tím, co na věhlasném mariánském poutním místě získali. Zatímco nejvyšší místa Vatikánu k mariánským zjevením a poselstvím diplomaticky mlčí, o duchovních plodech na dotyčném místě nelze pochybovat. Někteří lidé by se dnes rádi dočkali zázračných tělesných uzdravení, ale mariánská poutní místa a mezi nimi právě i Medjugorje poskytují mnohem více. Těm, kteří se pokorně otevírají Bohu, je dáno duchovní zdraví, poznání hodnot víry, odvaha k životu v duchu Kristova evangelia, smíření s Bohem a bližními, vytrvalost v modlitbě a pokání. A tyto milosti Bůh rukama Panny Marie nabízí všude tam, kde se mu člověk s důvěrou odevzdá.

Mariánská hora, poutní místo v naší farnosti, je prakticky známé jen u nás na Lanškrounsku. Nemůže konkurovat našim předním českým či moravským mariánským svatyním, natož světovým. Jediným dosud známým veřejným zázrakem, který je zapsán v dějinách Mariánské hory, je zachránění Antonína Kepřty z Kunvaldu v roce 1814, když převážel z Pruska na Moravu mlýnské kameny. Pro jeho myšlenkový obsah bude užitečné si děj v krátkosti připomenout. Jednou pozdě večer jel Antonín Kepřta okolo dnešní Mariánské hory roklinatou cestou až k nejvyššímu výstupku. Tady již marně držel povoz, aby se neskácel. Vůz s nákladem se na něho převrhnul. Protože neviděl kolem sebe žádnou pomoc, začal volat k Panně Marii Cellenské, aby mu vyprosila dobrou hodinku smrti. V tom zaplála u něho záře, v ní se zjevila bílá panna se svítlnou v ruce a beze slova vůz nad ním zdvihla. Vozka bez potíží vstal a mohl v cestě dál pokračovat. Světlo pak viděl tak dlouho, dokud nebyl na dobré cestě. Potom také panna se světlem zmizela. V Třešňovci, kam zanedlouho dojel, a také všude jinde, vypravoval Antonín Kepřta o své příhodě.

Příběh prostý, ale zároveň i poučný. Nezdá se vám, že i my životem vláčíme různé mlýnské kameny v podobě každodenních starostí nebo větších problémů či mravního ohrožení? A že někdy se to také v našem životě - s naším vozem - převrhne a my sténáme bolestí pod tlakem těchto životních mlýnských kamenů? Na rozdíl od Antonína Kepřty my nevzýváme Pannu Marii Cellenskou (Maria Zell bylo v minulém století oblíbené, světoznámé mariánské poutní místo asi jako dnes jsou Lurdy, Fatima či Medjugorje) a spoléháme více na své lidské síly. A podle toho také naše úsilí dopadá.

Když jsem sestavoval program letošní poutní slavnosti na Mariánské hoře, neusiloval jsem o zpestření farního života ani o propagaci našeho poutního místa před ostatními farnostmi. V programu byla snaha vytvořit atmosféru pro dobré prožití nedělní slavnosti a poskytnout podmínky, aby všichni přítomní prožili jednu rodinu, shromážděnou okolo nebeské Matky, a také aby si díky adoracím před vystavenou svátostí oltářní připomenuli své životní poslání ve znamení křestního charismatu.

Poutníci, kteří jezdí do Medjugorje, vyzdvihují mimořádnost místa, posvátnou atmosféru, hodnotné promluvy. To jistě všechno tam je, ale nejdůležitějším faktorem dosavadního úspěchu tohoto jugoslávského poutního místa zřejmě bude spočívat ve skutečnosti, že lidé většinou přijíždějí otevřeni pro přijetí Božího slova a s ochotou respektují i náročné požadavky organizátorů.

My na Mariánské hoře sice nemáme žádné vizionáře, nová mariánská poselství, nemáme zapálené a horlivé františkány ani k nám neproudí desetitisíce poutníků. Ale vyvstává důležitá otázka: Je toto místo v Božích očích méně významné než Medjugorje? Odpověď ať si již každý dá sám.

Závěrem mi v této souvislosti dovoluji, abych se s vámi rozdělil o dojmy při ohlédnutí za letošní poutí na „Vrchách“. Předně jsem si nepřipadal jako organizátor poutí, ale spíše jako bych byl sám jedním z poutníků uprostřed ostatních přítomných. Celý průběh slavnosti se mi zdál být v režii úplně někoho jiného. Vždyť si nedovedu sám dobře vysvětlit hladký průběh sobotního večera, zájem mládeže o adoraci či vystoupení písničkáře Petra Lutky z Prahy, jehož účast ještě několik dní před poutí nebyla vůbec jistá. V neděli pro mne mimořádná režie někoho jiného pokračovala, když po zatažené obloze a dešti v ranních hodinách, vysvitlo dopoledne slunko a vydrželo hřát po celý den. Promluva Otce biskupa Hrdličky z Olomouce, podle mnohých přítomných věřících, byla přesně tím, co potřebovali slyšet a co je znovu duchovně pozdvihlo. Otec biskup Josef ve svém kázání nejprve mluvil o vzniku Svaté rodiny, přešel ke vzniku lidské rodiny a ke čtyřem

podobám lásky (láska zamilovaných, láska manželská, rodičovská a dětí k rodičům). Dále hovořil o oslabení právě rodiny v našem národě, a vyzval nás: „Nedopusťte, aby vás ubylo!“. Závěrem promluvy použil jako názorné přirovnání naši celenskou kapličku, která je postavena uprostřed kostela. Tak jako je ona těžištěm celého chrámu, měla by se každá naše rodina stát skrze působení Svaté rodiny jakýmsi středem života ve farnosti. - Odpolední literární pásmo našich obětavých recitátorů, pod vedením paní Ing. Jitky Macháčkové „Bože, vyslyš modlitbu mou“, mi připadalo jako pozdrav našemu místu od TĚ, která aspoň podle mého soukromého názoru, měla oba dva dny „na svědomí“. Věřím, že režiserké dílo Panny Marie jsem neviděl jen já.

A jestli Panna Maria u nás tímto způsobem na „Vrchách“ působí, potom o budoucnosti a duchovním užítku nejen poutí, ale celého místa vůbec nemám strach.

(Pa)

KALENDÁŘ

So 1.11. a Ne 2.11.	Dušičkové pobožnosti na našich hřbitovech: v Petrovicích - v sobotu 1.11. po mši sv. v 17.00 h. ve Verměřovicích - v neděli 2.11. po mši sv. v 9.00 h. v Dolní Čermné - v neděli 2.11. po mši sv. v 10.30 h.
Ne 9.11. v 7.30 a 10.00 h.	Slavnost Výročí posvěcení kostela v Dolní Čermné
Ne 16.11. - v 9.00 h.	Slavnost Výročí posvěcení kostela ve Verměřovicích

(Pa)

K ZAMYŠLENÍ

Podzimní den

Podzim a jeseň života! Jak úzce toto srovnání spolu souvisí. Život a příroda v proměnách času, rytmu, smyslu a v tajemstvích, které se prolínají a spolu vyplňují zrání až k zániku a k novému životu. Nepřetržitý moudrý dar cyklu přírody i života daný Prozřetelností: zrod - zrání - zánik - nový život...

Procházím podzimním parkem. Zarudlé slunce se v pozdním odpoledni sklání k obzoru a prosvětluje zbylé krajkové listí. Všude mě provází zlatavý nach spadaneho listí. Je úplně všude. Sedl mi na rameno i do vousů. Je jím pokryta i lavička, na které sedí malá schoulená stařenka. Snaží se zachytit poslední hřejivé paprsky zapadajícího slunka. Jen sám Pán Bůh ví, zda její pozdní jeseň se dočká příštího sluníčka. Snad při pohledu na hejno čiperných, hašteřivých vrabčáků vzpomíná na svůj bohatý život, který tak rychle uplynul, jakoby z jara přešel přímo do podzimu. Její přívětivou tvář zbrzdily vrásky neúprosného času.

Vyzařují její životní moudrost, bohatou zkušenost protřpenou osobními kříži, procítěnost mateřské něhy a duševní vyrovnanost pramenící z hluboké víry a naděje. Mírná úklona hlavou a hřejivý pohled očí dítěte je odpovědí na můj pozdrav. Pohled na stařenku v pozdním podzimním dnu budí ve mně melancholii na podzimy života i samé přírody. Lidský život stejně jako příroda prochází svými zákonitými proměnami. Jaro - rašící život, zrod, mládí, elán, tušení prvních lásek. Léto - život plný slunce, čas plodů, zrání ducha, moudrosti, lásky. Podzim - odnímání plodů, stříbro vlasů, stáří, barva padajícího listí. Zima - skon, spánek a příprava na nový život. Věčný cyklus Věčného.

Mé přemítání o životě v metaforách přírody rozehnal křik kluků ženoucích se parkem, kteří vedou válku spadány kaštanů. Ti jistě neuvažují o svých příštích životních podzimech. Běžící kluky provázím svým zrakem na konec parku, kde se rozbíhá volná příroda nesešňerovaná liniemi cestiček a kde nemusíš dávat pozor na zryté květinové záhony a běžíš cesta - necesta, ostatně jako sám život. Oni však běží za svým cílem a já směřuji své kroky ke ztichlému hřbitovu.

Lipová alej mě k němu dovedla. Masivní brána z pískovce mě vítá omšelým nápisem POKOJ VÁM! I podzimní hřbitov má svou podmanivou krásu. Posvátné ticho odlehlého hřbitova a šustění spadaneho listů pod nohama působí tišivě na tolik žalu zde pochovaného. Uprostřed hřbitova stojí impozantní kříž s rozpaženým korpusem Syna člověka. Jeho rozevřená náruč čeká. Chce obejmout všechny, bez rozdílu: živé i mrtvé, dobré i zlé. Však odpověď těch, kteří zde leží, již zná. Odpověď živých je na nás samých. Přijmeme jeho náruč, nebo ji odmítneme? Kristus, na kříži je ztělesnění bolesti, utrpení, nenávisť, nevděku celého lidského rodu. Ač zde mrtvý, visící na kříži, **je vždy a ve všech dobách skutečný Vítěz**. Uvažuji i kolik jar a podzimů je složeno do této posvátné půdy, promísené v prach se obrátivších lidských těl, aby v naději nebo se strachem očekávalo pokyn Soudce. Můj zrak spočinul na zlomené a předčasně uschlé smuteční vrbě po straně kříže. Snad truchlí nad těmi životy, které prožívaly jen krátké probuzení života, teprve klíčily a vyrvány ze života nikdy nespočinuly v této tišivé svaté půdě.

Procházím mezi hroby. Své stopy zde podzim zanechává zřetelněji než v parku. Poslední květy již ztrácejí svou barvu. Mnohde nejsou ani ty zrezivělé květy, ale jen hustá ryšavá tráva a plevel. Zde je podzim smutnější, mrazivější. V zapomnění ani rty již asi nešeptají modlitbu u tohoto hrobu.

U hřbitovní zdi jsem vyrušil hejno ptáčků ze zelených tůjí, kteří mě z mého přemítání vracejí do reality času a prostoru. Oni usedají v prořídých korunách lip a já odcháším ze hřbitova. Umdlený odlesk západu slunce pomalu dohasíná. Přináší s sebou chlad a mlhu, která se drobounce rozpršela po celém kraji. Krajina, lítostivá nad svou podzimní proměnou se připravuje k zimnímu spánku, aby zimou posilněna zjara opět procitla k plnosti života. Stejně jako ta těla, zde v lůně země dočasně uložená, povstanou k druhému příchodu Pána. A mně se bezděky v mysli vynořila slova básníka Lesáčka:

Prší...

Léto končí, listů pozvolna se snáší k zemi.
Vteřiny času pomalu odkapávají další století věčnosti.
Děšť vzpomínek hučí jak rozvodněná řeka,
kolem které projdeš jako toulavý chodec
a nevnímáš, že to vlastně hučí řeka tvého života.

Prší...

Já nejsem nic

snad maličké,
jen malé zrnko prachu.

Já nejsem nic,
snad pouhá jen
nepatrná molekula
vzduchu.

Já nejsem nic,
snad křehká a bílá
nicotná vložka jen sněhu.

Já nejsem nic
snad čirá kapka jen vody,
jež zemi dá nepatrnou
vláhu.

Já nejsem nic,
snad zlomek jen vteřiny
v nekonečném oceánu času.

Já nejsem nic,
snad jiskřička malá jen
Božího světla obrovského
jasu.

(B. Javůrková)

(js)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

Kousek nebe na zemi

Zní to možná trochu divně. V dnešní době, kdy zlo „chodí“ světem a všude je slyšet o násilí, sobectví, nevěře, přírodních katastrofách, tragediích jednotlivců i celých národů, o neúctě člověka k člověku a k životu vůbec. Je to tady nešťastné a smutné království, kterému vládne nešťastný a smutný král.... Ale právě do tohoto světa a do této doby přichází Bůh s nadějí, s řešením pro každou situaci. Přichází s láskou, která všechno přemáhá a která jediná může naplnit touhu člověka - být šťastný. Všechny bez rozdílu (židy, komunisty, křesťany, jinověrce, zatvrzelé ateisty....) zve do svého Království, které není z tohoto světa....

Kousek nebe na zemi. Jeden takový kousek se nachází více než 1000 km na jih od nás, v bývalé Jugoslávii. Jmenuje se Medjugorje. To „nebe“ nespočívá v domech, které tam stojí, ani v okolní krajině, ale v lidech, kteří tam žijí a kteří tam přijíždějí z různých koutů světa. To nebe spočívá v přítomnosti Panny Marie, která se tu zjevuje už několik let. Kde je Ona, tam je i Bůh (modlíme se přece

Pán s Tebou...) a kde je Bůh, tam je nebe.

Uprostřed letošních prázdnin se tu sešlo asi 25 000 lidí, aby společně oslavili narozeniny Panny Marie a vytvořili jednu velkou rodinu. Téhle pouti se říká Festival mládeže a je určena všem lidem, kterým není lhostejná budoucnost jejich i nás všech. Z naší farnosti se jí zúčastnili čtyři mladí lidé. Měli možnost zakusit přítomnost Boha nejen ze slov písně: „Nebe je v mém srdci...“, ale i z podání ruky všem okolostojícím se slovy: „I ty můžeš být svatý!“ a mnoha dalších okamžiků. Víím, nejde jen o zážitky a pocity, ale o obrácení, o nový život. K tomu je třeba se rozhodovat ne jednou za rok, ale každý den...

Několik týdnů po návratu se v hlavě jednoho nejmenovaného člověka zrodila myšlenka napsat článek o Festivalu mládeže do Poutníka. To byl podnět pro následující rozhovor:

Proč ses rozhodla jet do Medžugorje?

To je těžký.... Já sem prostě cítila, že tam mám jet. Někdo to třeba necítí, ale já jsem to tak cítila.

A když ses rozhodla, že pojedíš, měla's nějaký konkrétní úmysl nebo cíl?

Já jsem jela za Pannou Marií. Když sem byla v Medžugorji vloni, byla to pro mě taková škola modlitby. Letos to bylo úplně jiný.... Cítila sem, že to potřebuju. Nejen já, ale hlavně lidi kolem mě. Ještě mě napadlo, že já se takhle vlastně přibližuju k Marii, já ji objevuju....

Hmm, dobře. A jaký byl tvůj první dojem po příjezdu do Medžugorje?

Tak to víím. Já sem si připadala jako doma! Mě to tak přišlo, protože to je tím, že sem tam byla vloni. Já sem tam přijela a říkala si: „Tak a sem doma“. To je úplně skvělej pocit....

A co bys poradila lidem, který tam pojedou poprvé?

Cha, cha, cha, mě napadla taková blbost....

Tak to řekni....

No že si nemusej brát moc jídla.

(Teď se smějeme oba, protože nám opravdu hodně jídla zbylo).

Víš o čem jsem přemýšlela? Co myslíš, je lepší jet poprvé do Medžugorje jen tak a nebo rovnou na festival? Mě třeba vyhovovalo to, že sem vloni poznala ten „rytmus“ a to místo, že tam nebylo tolik lidí...

Já myslím, že to je lepší tak jak říkáš. Po té první pouti člověk věděl co, kde, a jak a letos už se nemusel hlídat aby se někde neztratil a mohl se víc soustředit na program, kterej byl opravdu „nabítej“....

Podařilo se ti uvést do života něco z Medžugorje? Nějakou myšlenku?

Konkrétně to o tý Trojici. Tak to mě úplně zasáhlo. Já sem si už dřív uvědomovala, že každěj člověk má v sobě Ježíše, ale tam sem si řekla: „Ajó.... tu nejsvětější Trojici má v sobě každěj.“ Já to používám.... i ve vztahu k sobě. A někdy říkám děčkám: „Ruku na srdce, ruku na srdce....“, to je dobrý.

Co bys řekla lidem, který v Medžugorji nebyli a třeba ani nikdy nebudou?

Hmm. Přemýšlím jak to říct....aby to bylo pro každého. Asi tak: „Maria nás má ráda!

V Medžugorji nejde nevěřit v Marii. Tam je taková „díra“ do nebe....šustěj tam andělský křídla....

A co si myslíš o tom, že se na Podbrdo a Križevac chodí na boso?

O tom už sem přemýšlela. Jedna výhoda byla v tom, že člověk neusínal, když jsme šli v noci na Križevac. Já z toho mám prostě radost. Je to skvělý.... cítíš ty šutry, víš že tam sou, že to místo nám dal Bůh....

A první dojem po příjezdu domů?

No to bylo skvělý, protože zrovna přijel Ondra a měli sme to na koho „naházet“.... Janča vyhrkla na Ondru: „Víš, že můžeš bejt svatej?“ a on na to: „Nó můžu, já víím.“

Napadá vás proč tenhle článek nebyl raději o programu a o tom co jsme tam v jednotlivých dnech dělali a prožívali? Odpovím asi takhle: Když vás někdo pozve na oslavu narozenin, jdete tam, těšíte se z jeho přítomnosti a s vděčností přijímáte pohoštění. Když se však vrátíte domů, zjistíte že není snadné sdělit svým

blízkým, co jste prožili. Můžete jim vyprávět o dobré večeři, dortu a víně, ale oni neochutnají ani kousek a z vašich slov se nenasytí. Nanejvýš se jim budou sbíhat sliny....

Možná se někteří z vás právě teď rozhodli navštívit „kousek nebe na zemi“ a ti ostatní se třeba teprve rozhodnou a nebo si počkají na „celé nebe“. Jedno máme všichni společné - jsme pozvaní. To však ještě nestačí. Abychom se tam dostali, je třeba proto něco udělat....

Tak šťastnou cestu všem poutníkům a poutnicím!

(Za čtenáře Poutníka se ptal poutník Pavel M. a na zvědavé otázky se snažila odpovídat Zita M.)

Na střechu starého kontinentu

Mnozí z nás si přejí prožít alespoň několik dnů v roce tak trochu jinak. Vymanit se z celoročního překotného životního rytmu, pokusit se dělat něco, na co nám běžně čas nezbývá, vnímat to, co nám často uniká, vidět věci pro nás jindy neviditelné. Příležitost k pohledu na život se svými hodnotami z jiných úhlů míváme také právě v době dovolených a prázdnin.

I já jsem chtěl prožít dny svého volna jinak než ty dny ostatní. Součástí mého plánu měla být cesta na nejvyšší pohoří bývalého Československa - Vysoké Tatry a dopřání si luxusu všedních dnů prožitých bez nutnosti vstávat brzy ráno do práce. Mojí představu pozměnil kamarád Zdenek Kosek s nabídkou cesty do francouzských Alp, jejímž hlavním cílem měl být výstup na nejvyšší horu

Evropy - 4810 m vysoký Mont Blanc. Po krátkém zaváhání, s vědomím, že se podobná příležitost v mém životě již nemusí opakovat, jsem tuto nabídku přijal. Možná rizika spojená s několikadenním výstupem do těchto nadmořských výšek pro svátečního vysokohorského turistu, za kterého se považuji, se mi začala honit hlavou později. A proto, že některé z vás může zajímat, jak takový výstup probíhá, rád se s vámi o své dojmy podělím.

Spolu se třemi spolecestujícími - Pavlem Novákem, Irenou Hošpesovou a Zdenkem Koskem jsme v pátek 8. srpna vyrazili v plně naloženém „Formanu“ západním směrem. Naše cesta vedoucí počátku po německých a švýcarských dálnicích, později horských silnicích šplhajících do výšek až

přes 2000 m, končila ve francouzském horském středisku Chamonix. Přesněji řečeno v městečku Les Houches ležícím na západním okraji svého známějšího souseda. Obě města se rozkládají v úzkém údolí jehož jihovýchodní hranici tvoří ledovcový masiv Mont Blanc rozpínající se od stejnojmenného štítu. Tento hřeben tvoří přirozenou hranici mezi třemi státy - Francií, Itálií a Švýcarskem.

Základ úspěchu při takovýchto několikadenních výstupech tvoří nejen dobré počasí, slušné vybavení, spolupráce zúčastněných, ale také informace o terénu, o místech vhodných k postavení stanů, zdrojích pitné vody apod. Tuto službu nám poskytl Zdenek, který již v minulosti okusil, co znamená vystoupit na střechu Evropy.

Byla sobota 9. srpna, krátce po 10. hodině. Ke dvěma stanům a horolezeckým lanům bylo nutné přibalit cepíny, teplé oblečení včetně zimních rukavic a čepic, jídlo na 3 až 4 dny, lahve s pitnou vodou, teplé spací pytle a mohli jsme začít vystupovat potřebné výškové metry. Z konečné stanice kabinové lanovky ve výšce 1790 m, která nám pomohla rychle překonat prvních 700 m převýšení, jsme pokračovali stezkou nabízející krásný pohled na údolí, z něhož jsme vycházeli. Cesta podél kolejiště ozubnicové dráhy, na její konec ve výšce 2372 m nám postupně otevírala výhled na ledovec Bionnassay dlouhý více než 4 km. Obrovská masa ledu, na jednom svém konci pokrytá sněhem padajícím po stěnách vrcholů vysokých až 3800 m, která je hluboko zaříznutá v údolí s loukami zalitými množstvím zářících květů. Po krátké zastávce jsme pokračovali dál k chatě Tete Rousse, jejíž okolí poskytovalo místa vhodná k postavení stanů. Přemýšleli jsme, jak postupovat dál. Především informace o možném výskytu bouřek a dlouhodobě se zhoršujícím počasí v této oblasti Alp během jednoho nebo dvou následujících dnů, tedy neděle a pondělí, nás přinutily pokusit se o zvládnutí zbývající části výstupu a návrat na místo našeho přenocování v neděli 10. srpna. Slunce zapadlo krátce po 21. hodině, údolí s oběma městy zakryla hustá

peřina mraků, znatelně se ochladilo a my jsme se uložili do spacáků, abychom byli schopni brzy ráno vstát.

Plácáním do stěny stanu nás ve 4 hodiny ráno budí náš soused - horský průvodce vedoucí svého zákazníka stejnou cestou, jako je ta naše. Vylézáme ze stanu a naše první pohledy míří do údolí zářícího množstvím světél. Okamžitě se však otáčíme a pátravě sledujeme černou siluetu 700 metrů vysoké skalní stěny Aig. du Gouiter. Předchozí den mi pohled na téměř kolmou překážku v cestě způsoboval silné mrazení a já jen prosil Boha, aby mi pomohl tento nepříjemný pocit překonat. Rychle se teple oblékáme, kontrolujeme obsah batohů a usrkáváme horkou polévku, jediné teplé jídlo dnešní neděle. Před 5. hodinou míříme rychlými kroky k úpatí stěny. Vzhledem ke tmě překonávané pouze našimi slabými čelovými svítilnami, do ní nastupujeme na nesprávném místě. Po několika minutách se správně orientujeme a pokračujeme dál tak, abychom traverzovali (přešli po vrstevnici) přes několik desítek metrů široký sněhový žleb v místě, kde jej protíná peřina umožňující jeho relativně bezpečný přechod. Překonáváme nejnebezpečnější úsek cesty stěnou a snad i nejrizikovější část samotného výstupu na Mont Blanc. Tento žleb se táhne od úpatí stěny, kde je určitě širší než 50 metrů až k jejímu vrcholu a funguje jako sběrné koryto pro kameny uvolňující se v jeho dosahu. My žleb přecházíme brzy ráno, v době kdy sníh nad námi

i pod našimi botami je zmrzlý a nebezpečí pádu kamenů je omezeno na minimum. Zbytek stoupání stěnou nás vede bezpečnějšími místy. Těsně pod vrcholem poskytují lezcům výraznou pomoc ocelová lana protažená háky zaraženými hluboko ve skále. Do chaty postavené na samé hraně stěny vcházím za ostatními z naší čtyřčlenné skupinky s několikaminutovým zpožděním. Přece jen mě znejištější pohledy za sebe, kdy vidím jen kousek lana, kterého jsem se před chvílí přidržel a jeho konec jen tuším v hloubce pode mnou. Po dvouhodinovém výstupu odpočíváme v jídelně chaty Aig. du Gouiter vzdálené asi 1 km od místa našeho přenocování a překonání necelých 700 výškových metrů. V místnosti posedává asi 15 lidí, z nichž je snad 10 Čechů. Zdenek zjišťuje jednu nepříjemnost. Zapomněl dole tmavé brýle, které jsou pro pohyb na zasněžených pláních zalitých sluncem, po nichž budeme pokračovat v cestě alespoň 8 následujících hodin, naprostou nezbytností. Míří k početnější skupině našich krajanů s nadějí, že by snad nějaké brýle mohli postrádat. Muži s nápisy „HORSKÁ SLUŽBA“ na svých bundách odvracejí od Zdenka nebezpečí možného poškození jeho očí, jedny brýle, pro ně ne zcela nezbytné, mu podávají. Na Zdenkovu otázku po způsobu jejich vrácení, odpovídají, že je zde v horách již potřebovat nebudou a spokojí se s tím, když jim brýle nějakým způsobem doručí do Lanškrouna. Můžeme pokračovat v cestě.

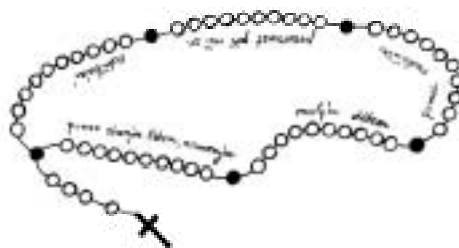
Dokončení příště (RM)

PRO DĚTI

Ahoj děti!

Ještě než si začneme vyprávět, chci vám jen připomenout, abyste nezapomínaly na „pracovní“ růženec. Příště si k tomu povíme více.

Děkuj!

Venku je tma. Jen měsíc jedním svým stříbrným paprskem dosahuje až do mého pokojíku, kde klidně spím. Zrovna se mi zdá krásný sen. Jsem v pohádkové zemi a najednou přede mnou stojí dědeček s bílým vousem až ke kolenům. Dívá se na mě a pak kouzelným hlasem povídá: „Vím, na co právě teď myslíš, a tvé přání Ti splním.“ Než se stihnu ohlédnout, přání je splněno a já se z toho nemohu vzpamatovat. Až po chvíli se uvědomím, že jsem nestačil poděkovat. Ale kde je dědeček? Nikde ho nevidím. Co teď? Mám z toho nepříjemný pocit, vždyť přece dědeček mi pomohl... Náhle se probouzím. Do pokojíku vesele nakukuje ranní sluníčko a já jsem moc rád, že to všechno byl jen sen. Z kuchyně už voní snídaně, a tak rychle vyskočím a běžím ke stolu, abych mohl co nejdříve říci: „Děkuji za snídani, maminko.“

Nestává se vám také něco podobného?

Že se nám někdy třeba poděkovat nechce, nebo zapomeneme a pak nás to mrzí?

Měli bychom děkovat za všechno, za drobnosti, za pomoc od druhého člověka. Protože když poděkujeme i za maličkost a třeba nám někdo řekne: „To nic, vždyť to nestálo za řeč,“ určitě mu naše poděkování udělá radost.

Nezapomínejme děkovat rodičům a hlavně Pánu Bohu. Za to, že nám dal život, za rodiče, sourozence, domov, i za přírodu a všechno kolem nás. Učme se děkovat také za vše dobré i zlé, co nás provází. Děkovat za každý nový den.

Pro starší:

Po zaprášené cestě kráčí poutník. Opírá se o hůl a klopýtá přes drobné kamínky odolávající času. Velký kus cesty už má za sebou. Zbývá mu už jen poslední z dvanácti dílů celé pouti. Zanedlouho bude v cíli. Pak se ohlédne a uvidí všechno, co provázelo jeho pouť. Bude spokojený, s tím, co vykonal? Jak obstál? Kam se nakloní ručička vah?

Dobro či zlo?**Láska či nenávisť?****Odpuštění či zloba?**

Teď otázka pro vás:

Víte jak se ten náš poutník jmenuje?

Pokud váháte, dejte se s chutí do luštění tajenky. Ta vám to prozradí

T

1																				
2	☀																			
3																			🎵	☾
4	■																			
5																			🎵	🕊
6																			😊	☂
7	😊																			■
8																				☀
9																				🕊
10	■																			
11																				🌐
12																				■
13	🕒																			
14	🐣	🐕	?	?	!	?	?	?	😊	😞	😊									

1. JINÝ NÁZEV PRO GENEZARETSKÉ JEZERO

2. NÁZEV 3. KNIHY MOJŽÍŠOVY

3. ZKRÁCENĚ DESET PŘIKÁZÁNÍ

4. MĚSTO SE ŠALAMOUNOVÝM CHRÁMEM

5. MANŽEL ALŽBĚTY

6. MODLITEBNÍ DŮM ŽIDŮ

7. DAVID BOJOVAL S...

8. ČLOVĚK KTERÝ LITUJE SVÝCH VIN

9. PROTIZÁKONNĚ JINAK

10. NOVÁ SMLOUVA

11. MILOSRDNÝ...

12. PATŘÍCI VLÁDCI EGYPTA

13. JMÉNO SYNA A MANŽELKY ABRAHÁMA

14. NELUŠTIT PROSÍM!

Teď už je určitě vše jasné! A tak zbývá - „jen se ohlédnout“.

(já)

PŘÍLOHA POUTNÍKA, ŘÍJEN 1997

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun

☎ 0467 / 52 31 59